

Boek 12.

De blauwe Ridder.

+ De verborgen Opslagplaats +

Hoofdstuk 1 – Tijdelijk onderdak in Eikenbroek

De ochtend na het vertrek van prins Willem hing er een vreemde rust over Eikenbroek, alsof het dorp zelf nog niet goed wist wat het moest doen met alles wat er was gebeurd. De handelskaravaan was verslagen, de gevangenen waren bevrijd en de kisten met goud waren verdeeld zoals de prins had bepaald, maar voor Thomas voelde het niet alsof er werkelijk een einde was gekomen aan de dreiging. Terwijl de zon langzaam boven de houten daken, de akkers en de stille boomranden uitkwam, stond hij voor de boerderij van boer Willem en keek naar de mensen die bij hem wilden blijven en onder zijn bescherming waren gebleven. Het waren geen losse reizigers meer, geen geredde mannen die ieder hun eigen weg zouden gaan, maar gezinnen, ambachtslieden, jagers, boogschutters, voetsoldaten en mannen zonder huis die hem hadden aangekeken alsof hij hun nieuwe toekomst was. Dat besef drukte zwaarder op zijn schouders dan zijn mali ë nkolder.

Lucas stond iets achter hem, zoals altijd dichtbij genoeg om direct in te grijpen, maar ver genoeg om Thomas zelf te laten nadenken. Zijn grijze haar was nog vochtig van de ochtendmist en onder zijn donkerblauwe wapenrok met de witte boom klonk zacht het metaal van zijn mali ë nkolder wanneer hij bewoog. “Je kijkt alsof je liever weer tegen piraten vecht,” bromde hij. Thomas glimlachte flauw, maar zijn ogen bleven op het erf gericht. “Piraten zijn eenvoudiger dan mensen die op je vertrouwen,” antwoordde hij. Lucas knikte langzaam, alsof hij dat antwoord beter begreep dan wie dan ook. “Daarom heb je officieren nodig,” zei hij. Op dat moment kwam Marcus het erf opgelopen, nog steeds zichtbaar ongemakkelijk in de nieuwe positie die Thomas hem die ochtend officieel had gegeven.

Marcus was niet langer alleen een bevrijde man die had gezworen Thomas te volgen. Vanaf die dag werd hij adjudant van Thomas’ troepen, een officier onder Lucas, maar met eigen taken, eigen verantwoordelijkheid en het recht om bevelen door te geven wanneer Thomas of Lucas elders nodig waren. Toen Thomas hem dat had verteld, had Marcus eerst zwijgend naar de grond gekeken, alsof hij dacht dat hij het verkeerd had verstaan. Daarna had hij slechts geknikt en gezegd dat hij het vertrouwen waard zou proberen te zijn. Lucas had hem vervolgens droog aangekeken en gezegd dat proberen niet genoeg was, maar dat hij hem wel zou leren hoe hij moest slagen. Sindsdien liep Marcus rechter, al verried zijn gezicht dat de last van die nieuwe rang hem niet ontging.

Niet alleen de mensen moesten een plaats krijgen, ook de paarden die Thomas van prins Willem had ontvangen vroegen zorg en ruimte. De stallen van boer Willem waren daarvoor veel te klein, en de dieren konden onmogelijk dagenlang aan hekken of bomen blijven staan. De oplossing kwam onverwacht van een buurman, een brede boer met verweerde handen en een vriendelijke blik, wiens oogst nog niet binnen was gehaald. Zijn grote schuur stond voorlopig leeg, en zonder veel woorden bood hij die aan. Thomas wilde eerst betalen, maar de man schudde zijn hoofd. “Eikenbroek vergeet niet wie onze mensen heeft teruggebracht,” zei hij eenvoudig.

Die middag werden de paarden naar de schuur geleid. Enkele mannen van Thomas sleepten stro naar binnen, controleerden hoeven, vulden drinkbakken en hingen zadels zorgvuldig aan houten balken. Anne hielp met het aanwijzen van emmers, dekens en voerzakken, alsof zij al jaren wist hoe ze orde moest brengen tussen soldaten, boeren en uitgeputte dieren. Thomas keek even naar haar en voelde iets zachts door de onrust heen breken. Toch bleef het ravenzegel met de gebroken kroon in zijn gedachten branden. Eikenbroek bood tijdelijk onderdak, maar geen echte rust. Daarvoor was het gevaar nog veel te onbekend.

Hoofdstuk 2 – De mannen onder de wapenen

Nog voor de zon goed boven de velden van Eikenbroek stond, klonk op het open stuk land achter de schuren al het scherpe bevel van Lucas. De ochtendmist hing laag over het gras en bleef als dunne rook tussen de hekken, boomstammen en stapels hout hangen, terwijl de mannen die Thomas trouw hadden gezworen zich in twee ongelijke rijen opstelden. Sommigen droegen al een donkerblauwe wapenrok met de witte boom, anderen hadden nog eenvoudige kleding aan die zij na hun bevrijding of aankomst in Eikenbroek hadden gekregen, maar in hun houding was iets veranderd. Zij stonden niet langer als losse mannen bij elkaar. Zij stonden daar omdat zij gekozen hadden voor Thomas, en Lucas was vastbesloten ervoor te zorgen dat die keuze ook iets waard werd.

“Recht staan,” riep Lucas, terwijl hij langzaam langs de linie liep. Zijn grijze haar stak scherp af tegen de donkere rand van zijn mantel en zijn verweerde gezicht liet geen twijfel toe. “Wie onder de Witte Boom wil dienen, leert eerst dat een leger begint met orde. Niet met moed, niet met kracht en zeker niet met grote woorden. Orde.” Een paar mannen trokken haastig hun schouders recht. Marcus stond naast hem, zichtbaar gespannen, maar ook vastberaden. Sinds Thomas hem tot adjudant had benoemd, leek iedere blik van de andere mannen zwaarder op hem te rusten. Hij was zelf nog maar kortgeleden een man zonder toekomst geweest, maar nu moest hij bevelen geven aan boogschutters, huurlingen en voormalige soldaten die hun eigen trots en gewoonten meebrachten.

De tien boogschutters werden als eerste apart genomen. Zij moesten hun pezen controleren, pijlen tellen en leren hoe zij niet alleen als jagers of losse schutters moesten bewegen, maar als onderdeel van een eenheid. Lucas liet hen posities innemen achter een lage houten omheining, waarna Marcus hun moest uitleggen hoe zij elkaar dekking gaven tijdens een verplaatsing. Zijn eerste bevel kwam te zacht. Enkele mannen keken elkaar aan en bewogen niet. Lucas zei niets, maar keek Marcus alleen aan met opgetrokken wenkbrauwen. Marcus haalde diep adem, rechtte zijn rug en herhaalde het bevel, dit keer harder en helderder. Nu kwamen de mannen onmiddellijk in beweging. Lucas knikte nauwelijks zichtbaar, maar Thomas, die vanaf de rand van het veld toekeek, zag het wel.

Daarna waren de twintig huurlingen aan de beurt die in Thomas’ dienst wilden blijven. Sommigen hadden jarenlang gevochten voor geld, anderen waren door nood of verkeerde keuzes op de verkeerde weg beland, maar allemaal begrepen zij dat hun oude leven achter hen lag. Lucas liet hen oefenen met wachtlopen, het wisselen van posten en het vormen van een verdedigende linie rond een denkbeeldige wagen. Wie te laat reageerde, moest opnieuw beginnen. Wie zijn buurman niet in de gaten hield, kreeg Lucas’ scherpe stem direct over zich heen. “Je vecht niet alleen voor jezelf,” zei hij streng. “Als jij je plek verlaat, sterft misschien de man naast je.”

Thomas stond zwijgend bij het hek en zag hoe de mannen langzaam veranderden. Eerst klonk er gemopper, daarna hijgen en gestamp van laarzen, maar naarmate de ochtend vorderde, begonnen de bewegingen gelijkmatiger te worden. Marcus gaf zijn bevelen zekerder, Lucas corrigeerde minder vaak en de boogschutters leerden wachten tot zij samen konden handelen.

Anne liep naar hem toe en legde even haar hand op zijn arm. Daarna kwam ze dicht tegen hem aan staan terwijl ze samen naar het oefenveld keken. In de koele ochtendlucht voelde haar nabijheid warm en vertrouwd. “Ze lijken anders dan gisteren,” zei ze zacht.

Thomas keek even naar haar en glimlachte kort voordat hij weer naar de mannen keek. “Gisteren waren het mannen die bij mij wilden blijven,” antwoordde hij. “Vandaag beginnen ze mijn eenheid te worden.” Anne kneep zacht in zijn arm. “En ze volgen je niet alleen omdat je hun heer bent,” zei ze. “Ze volgen je omdat ze geloven in wat je probeert op te bouwen.”

Haar woorden bleven even tussen hen hangen. Thomas voelde hoe een deel van de last op zijn schouders lichter werd. Toch wist hij dat de verantwoordelijkheid bleef. Want hoe beter zij leerden volgen, hoe zwaarder zijn taak werd om hen niet verkeerd te leiden.